

שיעור מספר 9*
25 - 19 נובמבר

זכר התקווה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: משלי 17:28, איוב 1-15:13, יעקוב 22-20:2, 1 קורינתנים 20-11:15, 1 פטרוס 20-18:1, בראשית 8:22.

פסוק לשינון: "גם-הוא-לי לישועה כי-לא לפְּנֵי חַנֵּף יבֹּא". איוב 16:13

המסאי הבריטי ויליאם חזליט כתב: "אדם הוא בעל חיים יחיד אשר צוחק ודומע; בגלל שהוא הבעל חיים הייחוד אשר נפגע מן ההבדל בין איך שהדברים נראים במציאות לבין איך שהם צריכים להיות".
הדברים באמת לא כמו שהם צריכים להיות. אף על פי כן ישנה תקווה לאדוונטיסטים אשר חיים בציפייה לבואו השני של המשיח – תקווה רבה לזה שכל הדברים ישתנו (2 פטרוס 13:3). העולם יהפוך למשהו מפליא, אשר אנחנו, בעלי תודעה של חטא (1 קורינתנים 12:13) מתקשים לדמיין עכשיו.
השבוע אנו נמשיך לחקור את שאלת הסבל בספר איוב ונגלה שאפילו בתוך טרגדיה לא הוגנת אשר הוא עבר, שכביכול לא הייתה לה שום תכלית, ושלא הייתה צודקת, איוב עדיין יכל להשמיע דברי תקווה.
איזה תקווה זאת הייתה ומה תורמתה לעידוד תקוותינו?

טפלי-שקר

"גם אויל מִחֵרִישׁ חֲכָם יִחְשֵׁב אֵטֶם שְׁפָתָיו נְבוֹן" (משלי 28: 17).

לא משנה מה אפשר להגיד על אדם בשם איוב, אי אפשר לומר שהוא התכוון להתפלש בעפר, להתאבל ולהקשיב בשקט להערותיהם של חבריו. להיפך, רוב הספר בנוי מתשובותיו של איוב לדברים שהוא ידע שהם ערבוביה של אמת ושקר. כפי שראינו, אותם חברים לא היו בעלי טקט וכל כך אמפתיים; הם טענו שהם מדברים במקום האלוהים בהצדקתם את הצרות שפקדו את איוב; למעשה הם אמרו שהוא ראוי לכל זה ואף לדברים חמורים הרבה יותר! כל קווי המחשבה הללו גרועים באותה מידה; אך התנפלות של שלושתם יחדיו הייתה כבר יותר מדי בשביל איוב והוא ענה להם בחזרה.

קראו איוב 14-13:1. באיזה גישה נוקט איוב כאשר הוא עונה לדברים שנאמרו לו?

ראינו בפרק 2 שכאשר אותם שלושת הגברים באו לנחם את איוב, הם ישבו לידו ולא אמרו דבר במשך שבעה ימים. בהתחשב במה שאמרו אחר-כך, זו יכלה להיות הגישה הטובה ביותר. זה מה שאיוב בטח חשב.

שימו לב גם: איוב לא רק אומר ששלושת הגברים האלה אומרים דברי שקר, אלא שהם גם מדברים שקרים על אלוהים. (זו עובדה מעניינת בהתחשב במה שכתוב בסוף הספר – ראו איוב 7: 42). בטח שהיה עדיף לשתוק מאשר לאמר דברים שאינם נכונים (מי מאיתנו לא היה במצב דומה לפחות פעם אחת?). אבל זה נראה הרבה יותר גרוע לומר דברים שאינם נכונים לגבי האלוהים. האירוניה, כמובן, בכך שאותם הגברים חשבו שהם בעצם מגנים על אלוהים ועל אופיו בפני תלונותיו המרות של איוב על מה שקרה. למרות שאיוב נותר ללא ידע לגבי הסיבה לכל האסונות שפקדו אותו, הוא ידע לומר שחבריו "טפלי-שקר" (איוב 4: 13).

מתי בפעם האחרונה שמעתם משהו שאיננו נכון והיה עדיף שלא יאמר בכלל? מה אתם יכולים ללמוד מאותה חוויה בכדי לא לחזור שנית על אותה הטעות?

הן יקטלני

בתחילת הרבעון ישר הלכנו אל סוף הספר וראינו שלסיפור אחרית טובה. ראינו, שאפילו בתוך כל הסבל הנוראי, איוב היה בעל תקווה. למעשה, אנו חיים בזמן שבו אנו יודעים מהו סופו של הספר (הכוונה היא לכתבי הקודש), והיום אנו יודעים שאיוב יכל לקוות אפילו לדברים רבים יותר שהוא לא יכל לתאר לעצמו באותה התקופה. אבל כאשר ילדיו מתו, רכושו נלקח ממנו, ובריאותו נהרסה גם כן, לאיוב לא היה יתרון של ידיעה כיצד כל הסיפור יגמר. במקום זאת, מה שהוא ידע – זה שחיינו בוות אחת הפכו לגועל נפש.

בו זמנית, אפילו מתוך הקוננות המרה שלו שהוא היה רוצה לא להיוולד אף פעם או שהלוואי והוא היה נולד מת, איוב עדיין ביטא דברי תקווה ותקוותו הייתה באלוהים – אותו אלוהים שלדעתו העניש אותו בצורה לא הוגנת כל כך.

קראו איוב 13:15. איזה תקווה מוצגת בפסוקים הללו? מה אומר איוב?

"הן יקטלני לא (לו) יִחַלְלֵנִי". איזה אישור עוצמתי של אמונה! אחרי כל מה שקרה לו, איוב היה מודע לסיוע האפשרי של סיפורו, לדבר היחיד שטרם קרה לו – למוות, ושאלוהים יכול לחולל גם את זה. ואפילו אם זה מה שהיה קורה לו, איוב עדיין היה בוטח באדוני.

"אנו חייבים לשמור בזכרוננו את עושרו של החסד של ישוע. אנו חייבים לטמון את הלקחים שאהבתו מספקת. היו בעלי אמותנו של איוב בכדי שתוכלו להכריז "הן יקטלני לא (לו) יִחַלְלֵנִי". איחזו בהבטחותיו של אביכם שבשמים, וזיכרו את התייחסותו לשעבר אליכם ואל עבדיו; הרי "כָּל הַדְּבָרִים חוֹבְרִים יַחַד לְטוֹבַת אוֹהְבָיו".

Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, October 20, 1910
מהפרספקטיבה האנושית בלבד, לאיוב לא הייתה סיבה לקוות למשהו. אך העובדה היא שאיוב אינו מסתכל על המצב מהפרספקטיבה האנושית בלבד. אם הוא לא היה עושה זאת, איזה תקווה יכלה להיות לו? במקום זאת, הוא מצהיר את אמונתו ותקוותו באופן מדהים, והוא עושה זאת בהקשר לביטחוננו באלוהים.

השאלה הלגיטימית היא: כיצד איוב יכל לשמר את אמונתו למרות מה שקרה לו? קראו איוב 1:1 ויעקוב 22:20-2:2. כיצד הפסוקים הנ"ל עוזרים לנו לענות על השאלה הזאת ומה התשובה הזאת אומרת לנו לגבי החשיבות של נאמנות ומשמעת בחיינו כמאמינים? (ראו שיעור 13).

זכר התקווה

"גם-הוא-לי לישועה כי-לא לִפְנֵי חַיֵּי יְבוֹא" (איוב 16: 13). הפסוק הזה מגיע ישר אחרי הפסוק שקראנו אותו אתמול. כיצד זה תומך עוד יותר ברעיון שלמרות הכל איוב היה בעל תקווה ושתקוותו הייתה באלוהים?

ניתן לעקוב כאן אחרי חוט מחשבה מאוד מעניין. אפילו אם היה על איוב למות ואלוהים היה זה שהורג אותו, איוב עדיין היה בוטח באלוהיו שיושיעו. למרות שבמובן מסוים זו מחשבה מוזרה, במובן האחר יש בכך היגיון רב. בסופו של דבר, הרי החופש מן המוות הוא הישועה האמיתית, לא? ובכלל, מהו מוות, לפחות עבור המאמינים שנגאלו? הוא רק רגע של מנוחה, שנייה של שינה המלווה בתחייה לחיי נצח. הלא זאת התקווה לתחיית המתים ולחיי נצח, אשר מהווה את התקווה הגדולה ביותר של עמו של אלוהים לאורך אלפי שנים? וזו הייתה התקווה של איוב גם כן.

קראו באגרת הראשונה לקורינתים 11:15-20. איזה תקווה מוצגת כאן? מדוע ללא התקווה הזאת לא הייתה לנו תקווה כלל?

בנוסף להצהרתו העוצמתית על הישועה איוב אומר גם "לא לִפְנֵי חַיֵּי יְבוֹא". השורש ח.נ.פ. משמעותו "טמא" או "צבוע" והוא בעל קונוטציה שלילית מאוד. איוב ידע שישועתו יכולה להגיע רק מאת אלוהים, רק בחיים המוקדשים למשמעת ונאמנות לאדוני. לכן אדם צבוע וחנפן אינו יכול להיות בעל התקווה הזאת. ככול הנראה איוב ביטא את מה שהוא הבין כ"ביטחונו בישועה". למרות שאנו יודעים שאיוב הקריב קורבות כהלכה, איננו יודעים עד כמה הוא הבין את משמעותן. לפני קרבן המשיח, חסידי האלוהים הנאמנים, כמו איוב, בטח לא הבינו את שאלת הישועה באותו העומק כפי שאנו מבינים אותה היום בדיעבד לאחר קרבן המשיח. אף על פי כן, איוב ידע מספיק בכדי שתקוותו תהיה תלויה רק באלוהים ושהקורבנות הללו היו ביטוי לאופן שבו תתרחש הישועה הזאת.

התקווה לפני בריאת העולם

האם מישוהו מאיתנו היה יכול להצהיר את תקוותו בדומה לאיוב, אילו היה עובר את מה שהוא עבר? דבריו הם עדות נצחית של ממשות חיי האמונה והמשמעת לאדוני. לאיוב הייתה תקווה, מכיוון שהוא שירת את אלוהי התקווה. למרות שכתבי הקודש מלאים בסיפורי שפלה אנושיים המגלים את טבעינו החוטא, החל מאדם וחוה (בראשית 3) עד לנפילתה של בבל באחרית הימים (התגלות 14: 8), עדיין המקרא הוא ספר מלא תקווה השופע במראה של משהו שהוא הרבה מעבר למה שהעולם הזה יכול להציע. "העולם כולו מחויב לישוע ודרכו מגיעה כל ברכה מאת אלוהים לאנושות השרויה בחטא. הוא היה המושיע לפני ואחרי התגלמותו בארץ. ברגע שהיה חטא, היה גם המושיע".

**אלן ג' וייט, כמיהת הדורות, עמ' 210. הלא המושיע הוא מקור התקווה?
כיצד הפסוקים הבאים תומכים בתקווה הנפלאה שאלן וייט מציגה בקטע לעיל?
אפסוס 1:4, טיטוס 2:1, 2 טימותאוס 1:8, 1 פטרוס 1:18-20.**

הפסוקים הללו מגלים את האמת הנפלאה שאלוהים בעזרת יכולתיו המדהימות של ידע מראש, ידע שהאנושות תכנע תחת החטא עוד לפני שהחטא בא אל העולם. ב-2 טימותאוס 1: 9 כתוב ביוונית שהוא קורא לנו בחסדו שניתן לנו דרך ישוע המשיח "מלפני עתות עולם". זהו החסד שניתן לנו "לא לפי מעשינו" (כיצד הישועה יכולה להיות תלויה במעשינו אילו לא היינו עדיין קיימים אז?), אלא רק דרך ישוע המשיח. אפילו לפני שהיינו קיימים, אלוהים ייסד תכנית שמציעה לאנושות תקווה לחיי נצח. התקווה לא ניתנה אחרי שהיינו זקוקים לה; להיפך, היא כבר הייתה קיימת ומוכנה בשבילנו מראש, מיד כשנזדקק לה. בתור אדוונטיסטים יש לנו למה לקוות ובמי לתלות את תקוותינו. אנחנו קיימים בתבל שנברא על ידי אלוהים שאוהב אותנו (יוחנן 3: 16), אלוהים שמושיע אותנו (טיטוס 2: 14), אלוהים ששומע את תפילותינו (מתי 6: 6), אלוהים שמפגיע בעדנו (עברים 7: 25), אלוהים שהבטחותיו לעולם לא יעזבינו (עברים 13: 5), אלוהים שמבטיח להקים את גופינו מן המתים (ישעיה 26: 19), ולתת לנו חיי נצח יחד עימו (יוחנן 2, 3: 14). "אם כן מה נאמר על הדברים האלה? אם אלוהים אתנו, מי יעמד נגדנו?" (רומים 8: 31). **כיצד אנו יכולים להפוך את התקווה הזאת לשלנו למרות המאבקים שאנו חווים אותם היום?**

צלמי התקווה

קראו את הפסוקים הבאים. איזה תקווה כל אחד מהם מייצג?

בראשית 3:15

בראשית 22:8

ויקרא 17:11

יוחנן 1:29

גלטים 2:16

פיליפים 1:6

1 קורינתנים 10:13

דניאל 7:22

דניאל 12:1,2

מתי 24:27

דניאל 2:44

עקבו אחרי התפתחות הרעיון שבפסוקים הללו. איזה רעיון הם מביאים יחדיו לגבי התקווה שיש לנו בתור אדוונטיסטים בישוע המשיח?

נקודות למחשבה

מתחילתם ועד סופם כתבי הקודש מלאים בהבטחותיו הנפלאות של אלוהים, אשר מלאות תקווה:

"אמרתי לכם את הדברים האלה כדי שבי יִהְיֶה לְכֶם שְׁלוֹם. בְּעוֹלָם - צָרָה לְכֶם, אֲדָה הַתְּעוֹדְדוּ: אֲנִי נִצַּחְתִּי אֶת הָעוֹלָם." (יוחנן 33: 16). "וְלִמְדוּ אוֹתְכֶם לְשִׁמֵּר אֶת כָּל מַה שֶּׁצִּוִּיתִי אֲתֶכֶם. הִנֵּה אֲתֶכֶם אֲנִי כָּל הַיָּמִים עַד קֵץ הָעוֹלָם" (מתי 28: 20). "הַמְּשִׁיחַ פָּדָה אוֹתָנוּ מִקְּלַלַת הַתּוֹרָה בְּכֵךְ שֶׁהִיָּה לְקַלְלָה בְּעֵדְנוּ - שֶׁכֵּן הִכְתוּב אוֹמֵר, "קִלְלַת אֱלֹהִים תְּלוּי עַל-עַץ" (גלטים 13: 3). " כִּרְחֹק מְזָרְח מִמַּעַרְב הֶרְחִיק מִמֶּנּוּ אֶת-פְּשָׁעֵינוּ " (תהילים 103: 12). "וְאֲנִי בְטוֹחַ כִּי לֹא הַמּוֹת וְלֹא הַחַיִּים, לֹא מְלַאכִים וְלֹא שְׁלִיטִים, לֹא דְבָרִים שֶׁבִּהְנָה וְלֹא דְבָרִים שֶׁעֲתִידִים לְבֹא, לֹא כַחוֹת לֹא גְבָהִים וְלֹא מַעֲמָקִים וְלֹא שׁוֹם יְצוֹר אַחַר לֹא יוֹכְלוּ לְהַפְרִידֵנוּ מֵאַהֲבַת אֱלֹהִים שֶׁבְּמִשִּׁיחַ יִשׁוּעַ אֲדוֹנֵנוּ." (רומים 38, 39: 8). "וְהִיָּתָה הַקְּשֵׁת בְּעֵנֶן וּרְאִיתֶיהָ לְזִכֵּר בְּרִית עוֹלָם בֵּין אֱלֹהִים וּבֵין כָּל-נֶפֶשׁ חַיָּה בְּכָל-בֶּשֶׂר אֲשֶׁר עַל-הָאָרֶץ" (בראשית 16: 9). "רֹאוּ אִיזוֹ אַהֲבָה נָתַן לָנוּ הָאֵל לְהַקְרֵא לְיָדֵי אֱלֹהִים! וְאֶכֶן כִּד אֲנַחְנוּ. מִשׁוֹם כֵּךְ הָעוֹלָם אֵינוּ מְכִיר אוֹתָנוּ, מִשׁוֹם שֶׁלֹּא הִכִּיר אוֹתוֹ." (1 יוחנן 3: 1). "כִּי יִהְיֶה הוּא אֱלֹהִים הוּא-עֲשָׂנוּ וְלֹא (וְלוֹ) אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצִאֵן מִרְעִיתוֹ" (תהילים 100: 3).

הפסוקים הללו מהווים רק חלק קטן מאוד מהבטחותיו של אלוהים וממה שהוא מציע לנו. האם לא הדברים הללו הם אלו שהתגלו לנו מתוך כתבי הקודש אמורים לתנו תקווה?

שאלות לדיון:

1. אילו פסוקים אחרים מן המקרא מדברים על התקווה? אלו מהם חשובים מאוד עבורכם ומדוע?
2. איזה עיקרון מתוך כל עקרונות האמונה האדוונטיסטית הכי מלא תקווה בעיניך?
3. כיצד אנו יכולים ללמוד לשמוח ולקוות למרות כל נסיונות החיים, הקשיים והטרגדיות? מדוע קל כל כך להתאכזב מהחיים על ידי אירועים שונים, למרות שיש לנו תקווה כה רבה? מה אנו יכולים לעשות בפועל על מנת להחיות את התקווה הזאת ולשמוח בה?
4. "דברו על תקווה, אמונה והודו לאלוהים היו עליזים ומלאי תקווה בישוע המשיח. למדו את העצמכם להלל אותו. זוהי תרופה חזקה המונעת מחלות לגוף ולנשמה".
(Ellen G. White, Mind, Character, and Personality, vol. 2, p. 492).
מדוע התהילה כל כך חשובה לקיום תקוותינו באלוהים?